

Titlu original (eng.): Only Man

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JEFFREY, NORMA

Nodul strâns al dragostei / Norma Jeffrey

Traducător: Mihnea Columbeanu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 979-606-736-241-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

NORMA JEFFREY

*Nodul strâns al
dragostei*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHNEA COLUMBEANU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

“EL ȘI EA”

1041	Fayrene Preston	-Când înflorește liliacul
1042	Patti Beckman	-Sensul vieții
1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbatul altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieli
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atracția mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeița cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănille trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie

Capitolul 1

Încăperea aglomerată vibra de tensiune. Perechi de ochi îi întâlneau pe ai ei pentru câte o secundă, conversația scăzuse la nivelul unor murmure stinghere și convenționale, în timp ce nuntașii, mult prea mulți ca să încapă comod în oficiul stării civile, o așteptau pe mireasă. Zâmbetul ofițerului stării civile devenise fix, apoi se ștersese cu totul, în timp ce arunca priviri pline de subînțeles spre ceasul de pe perete, tusea sa ocazională și seacă sporind susurul de șoapte și foielile de picioare ale celor adunați să asiste la căsătoria domnișoarei Delphine Wyndham cu domnul Alexander Paget.

Singur în mijlocul oceanului de neliniște, mirele stătea neclintit ca o stană de piatră.

Nu se mișcase de o jumătate de oră, își spusese Sophie Gordon, iar bătaia ceasului din turnul primăriei i-o confirmă. Alexander nu tresărise nici măcar o dată. În sala luminată de soare domnea o căldură sufocantă, însă pe capul lui fiecare fir de păr blond și lucios stătea la locul său, gulerul imaculat contrasta cu culoarea închisă a sacoului, iar gardenia de la rever era la fel de proaspătă ca în momentul când sosise. Alexander, după cum Sophie știa mai bine ca oricine, urmărea perfecțiunea în toate, ceea ce făcea cu atât mai incredibil faptul că Delphine îndrăznise să-i sfideze bine-cunoscutele concepții despre punctualitate.

Cu siguranță, niciun bărbat nu merita să aștepte atât de mult – și în văzul tuturor! – ca mireasa lui să-și facă apariția. Pe Sophie o străpunse un junghi neașteptat de compasiune. Dintre toate sentimentele pe care i le nutrise lui Alexander Paget de-a lungul anilor, compasiunea era fără precedent, în pofida legăturilor care-i uneau. Datorită prieteniei dintre părinții lor, Alexander fusese dintotdeauna prezent în viața ei, uneori în fundal, alteori ieșind în avanscenă. O dată, pentru scurt timp, Sophie chiar cunoscuse chinurile unei iubiri adolescente pentru el. Aceea, cel puțin, pierise de moarte naturală, sau mai bine zis, de inanție, își spunea ea amuzată. Alexander era de o superioritate atât de nesuferită în timpul studenției, încât adorația ei cârmise curând în alte direcții.

Actualmente, Alexander juca un rol destul de proeminent în viața Sophiei, căci de câțiva ani îi era secretară. După propria ei părere, o secretară foarte bună. Numai soția îl cunoaște pe un bărbat mai bine decât secretara lui confidențială – iar Sophie credea că, în cazul ei, chiar și asupra acestui principiu puteau plana îndoieli.

Își privi pe furis tatăl, pentru a-l vedea uitându-se la mama miresei cu preocupare profesională. Doamna Wyndham stătea așezată, frământându-și mânușile din piele, cu fața roșie ca focul sub borul lat al pălăriei.

– Hipertensivă, murmură șoptit doctorul Gordon.

– Nici nu mă mir, răspunse fiica lui la fel de încet, cu sprâncenele înălțate, surprinzând privirea lui Edward Peregrine Paget, vărul și cavalerul de onoare al mirelui. Perry se tot sucea și se răsucea pe scaun, privind spre ușă, de parcă ar fi sperat că mireasa se materializase acolo în timp ce el stătea întors cu spatele. „Slabe șanse“, își spusese Sophie. „Când Delphine Wyndham își face intrarea undeva, nu mai poate încăpea nicio îndoială că a binevoit să apară.“

Când, într-un târziu, ușa se deschise, toate capetele cu excepția unuia singur se întoarseră într-acolo ca trase de aceeași sfoară. Dar nerăbdarea se transformă în surprindere când, în locul miresei, apăru tatăl acesteia, chemându-l cu un gest grăbit pe Perry, care-l înghionti pe

Alexander și ieși din sală împreună cu el, închizând ușa peste rumoarea comentariilor izbucnite din toate părțile. Doamna Wyndham se rezemă de ruda așezată alături, iar Kate Paget, mama vitregă a lui Alexander, se întoarse spre familia Gordon, îngrijorată.

– Ce crezi, David, s-o fi întâmplat ceva?

Doctorul Gordon zâmbi liniștitor:

– Probabil Delphine are probleme cu traficul.

Sau i s-o fi rupt o unghie, sau i-a fugit firul la ciorap, își spuse Sophie. Pentru Delphine Wyndham, o sală plină de oameni care o așteptau nu însemna nimic pe lângă remedierea unui asemenea detaliu vital.

Sophie era cel mai îngrijorată pentru Kate Paget, care se încordă vizibil când Alexander și Perry reveniră în sală. Mirele schimbă câteva cuvinte cu ofițerul stării civile, apoi se întoarse spre ceilalți, cu ochii verzi înghețați pe chipul său arătos.

– Vă prezint tuturor scuzele mele pentru că ați așteptat atât de mult, spuse el politico. Regret, dar nu va mai avea loc nicio ceremonie. Am aflat că Delphine s-a răzgândit.

Se auzi un vaiet ascuțit, în timp ce doamna Wyndham se prăbușea în brațele rudei de alături, iar doctorul Gordon se repezi imediat s-o ajute. Dură câtva timp până când femeia distrusă își reveni, în vreme ce mirele părăsit aștepta nemișcat, cu chipul lipsit de orice emoție. Sophie rămase pe scaun, la o parte din drum, simțind că i se frângea inima de mila lui Alexander. Era o situație nouă

pentru el. Se obișnuise cu o viață ferită de încercările și zbulciumul pe care le aveau de îndurat cei mai puțin norocoși. Îl privea cu detașare, încercând să-l vadă ca prin ochii cuiva străin. Era un specimen foarte atrăgător al sexului tare, înalt, zvelt, musculos, cu păr des și lucios, doar o idee mai închis decât în copilărie, când fusese blond ca spicul grâului. Iar calitățile lui nu se rezumau la aspectul fizic. Arhitect de succes în respectabila firmă înființată de bunicul lui în orașul Deansbury, Alexander avea un nume și o reputație profesională cunoscute de toată lumea. Sophiei îi venea greu să creadă că până și Delphine ar fi putut să fie atât de lipsită de inimă încât să părăsească un bărbat ca Alexander în fața altarului. Nu că masa ofițerului stării civile ar fi semănat cu vreun altar, în pofida florilor pe care cineva le aranjase cu mult gust, dar ideea conta. Ce-o fi putut simți un mire lăsat cu buzele umflate...?

După ce doamna Wyndham, înlăcrimată, fu în sfârșit condusă afară de cei mai apropiați, Alexander se întoarse din nou spre invitații rămași.

– Deși nunta propriu-zisă a fost contramandată, ne așteaptă o masă delicioasă la Deansbury Country Club, așa cum s-a aranjat.

Zâmbi ușor, începând în sfârșit să dea semne vizibile de încordare.

– Iertați-mă dacă voi dispărea. În situația creată, aș arăta

ca o stafie la ospăț. Perry îmi va ține locul și vă rog, din partea domnului Wyndham și a soției domnului, să profitați de ospitalitatea lor.

– A fost îngrozitor, îi spuse Sophie bunicii sale a doua zi, la masă. În viața mea n-am crezut că voi ajunge vreodată să-mi pară atât de rău pentru Alexander.

– De ce? Întrebă cu interes Cecily Wainwright.

Sophie stătu un moment pe gânduri.

– Păi, îl știi pe Alexander, bunico. Nu pare să aibă niciodată nevoie de compasiune, necum de milă. Își croiește neabătut drum prin viață. Până și eu pot aprecia ce partidă bună e pentru orice fată – inteligent, realizat, plin de bani...

– Ca să nu mai spunem și cât de atrăgător, adăugă bunica ei. Cred că Delphine Wyndham a avut motive foarte întemeiate ca să renunțe.

– Rapacitatea, cred.

– Și un prost gust incredibil, dacă a fugit cu acel Foyle.

– A, dar Terry Foyle e pentru Delphine ceea ce era doctorul Frankenstein pentru monstru, bunico, zâmbi răutăcios Sophie.

Doamna Wainwright o amenință cu degetul, dar fu nevoită să recunoască: fără talentul și experiența de fotograf ale lui Terry Foyle, ascensiunea Delphinei

Wyndham până la actuala ei faimă de top-model n-ar fi fost atât de meteorică, în pofida frumuseții și a uluitorului ei păr negru, lung până-n talie. Dinamicul omuleț din East End transformase farmecul ei simplu în visul de frumusețe erotică al oricărui bărbat, atrăgând oferta unei firme americane de cosmetică pentru amândoi, contract cu care Terry Foyle venise val-vârtej în Deansbury, în ceasul al unsprezecelea din ziua nunții.

– N-a încăput nicio concurență, comentă Sophie. Ce șanse să fi avut Alexander și Deansbury-ul pe lângă Terry Foyle și Dreamgirl Corporation din Los Angeles?

– Deci, Delphine a tulit-o în Orașul Îngerilor – ce ironie! murmură doamna Wainwright, privind-o apoi întrebător pe Sophie. Și Alexander ce face?

– Suportă cu stoicism.

Cu un licăr în ochi, Sophie îi povesti bunicii sale cum mirele părăsit plecase totuși în Grecia, așa cum plănuseră pentru luna de miere. Avea să-și satisfacă pe deplin pasiunea pentru ruine antice, chiar dacă ruinele contemporane aveau încă răni dureroase.

– Sophie! se strădui doamna Wainwright să se arate șocată, deși mentalitatea pragmatică a lui Alexander era notorie. Dar, cu siguranță, nu va sta la același hotel rezervat pentru luna de miere.

– Ba da. Alexander nici n-a vrut să audă de altceva,